

Ὁ εὐαίσθητος μάγειρος ἤνωσε τὰς παρακλήσεις του μετὰ τῶν τῆς νεάνιδος, καὶ ὁ πρῶτος θεράπων συγκατετέθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν.

«Τί θὰ εἶπω; ἠρώτησε.

— Νὰ εἶπῃτε ὅτι μία νέα ζητεῖ νὰ ὁμιλήσῃ χωρὶς ἀναβολὴν μετὰ τὴν μίς Μαιουλῆ ἰδιαιτέρως, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ. Ὅτι ἐὰν ἡ μίς συγκατατεθῇ νὰκούσῃ μίαν μόνον λέξιν, ἡμπορεῖ κατόπιν ἢ νὰκούσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον, ἂν ἐγκρίνη, ἢ νὰ διώξῃ τὴν νέαν ὡς ψεύτριάνα.

— Διάβολε! παρετήρησεν ὁ θεράπων, πολὺ τρέχετε.

— Εἰπέ τὴν παράκλησίν μου, εἶπεν ἡ Νάνσυ μετὰ σταθερότητος, καὶ περιμένω τὴν ἀπάντησιν.»

Ὁ θεράπων ἀνῆλθε μετὰ σπουδῆς τὴν κλίμακα, καὶ ἡ Νάνσυ ἀνέμενεν ἐναγωνίως. Ἦκουσε μετὰ συγκαταουμένης ὀργῆς, ἀλλὰ καὶ ἄκρας καταφρονήσεως τὰς προσβλητικὰς παρατηρήσεις τῶν ἀγῶν θεραπευιῶν, αἵτινες λίαν ἐλευθέρως ἐξεφράζοντο κατ' αὐτῆς καὶ πρὸ πάντων, ὅτε ὁ ὑπηρέτης ἐπανελθὼν ἀνήγγειλεν ὅτι δύναται νὰναβῆ.

«Τί ὠφελεῖ, βλέπεις, νὰ ἦσαι τιμῖα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, εἶπεν ἡ πρώτη θεράπεινα.

— Περισσότερο ἐκτιμοῦν τὸ χάλκωμα καὶ ἀπὸ τὸ μύλαμμα τὸ καθάριον,» παρετήρησεν ἡ ἑτέρα.

Ἡ τρίτη ἠρέσθη νὰ εἶπῃ· «Τέτοιαις εἶναι ἡ μεγάλαις κυρίας.» Ἡ δὲ τετάρτη ἐπεφώνησε μόνον «Οὐφ!» ὅπερ ἐν χορῷ ἐπανάλαβον αἱ ἀγναὶ ἐκεῖναι Ἀρτέμιδες, αἵτινες κατόπιν ἐσιώπησαν.

Μηδὼλως εἰς πάντα ταῦτα προσέχουσα, ἡ Νάνσυ, ὑπὸ ἄλλων σπουδαιοτέρων αἰσθημάτων κατεχομένη, ἠκολούθησε τρέμουσα τὸν ὑπηρέτην, ὅστις εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς μικρὸν ἀντιθάλαμον, φωτιζόμενον ὑπὸ λυχνίας, ἐκ τῆς ὀροφῆς κρεμαμένης ἀποχωρήσαντος δ' αὐτοῦ, ἔμεινεν ἡ Νάνσυ μόνη.

*Ἐπίται πούριμα.

**Π

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Ἐκ τινος νέου συγγράμματος γαλλικοῦ ἐπιγραφομένου *Οἱ ἄγνωστοὶ Παρίσιοι* (Paris inconnu) ἐραυιζόμεθα τὴν περιγραφὴν ἐπαγγελμάτων τινῶν παραξένων, ἅτινα οὐδαμοῦ ἀλλοχοῦ δύναται τις νὰ ἀνεύρῃ εἰ μὴ ἐν μόνοις τοῖς Παρίσιοις. Οἱ ταῦτα δ' ἐπαγγελόμενοι εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄνθρωποι ἀμφιβόλου τιμιότητος, ὑπὸ τῆς ἐπιτήρησιν τῆς ἀστυνομίας διατελοῦντες.

Ὁ συγγραφεὺς (M. Imbert) διηγεῖται ὅτι πλησίον του κατ'ὄκει ἄνθρωπός τις ἔχων ἀθλίαν τινὰ ἀποθήκην, εἰς ἣν καθ' ἑκάστην εἰσήρχοντο ἕως δέκα ῥακενδύται φέροντες σάκκους, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἐζύγιζε καὶ ἔδιδεν εἰς τοὺς κο-

μιστὰς 25 μέχρις 75 λεπτῶν. Βεβαίως τὸ περιεχόμενον τῶν σάκκων ἐχρησίμευεν εἰς τὴν συντήρησιν μηχανῆς τινος ἧτις νύκτα καὶ ἡμέραν ἐκινεῖτο κάμνουσα κρότον ὀχληρὸν ὡς μῦλος τοῦ καφέ. Ὁ συγγραφεὺς περιέργως νὰ μάθῃ ἠρώτησε τὸν κτήτορα τῆς μηχανῆς, ὅστις τῷ διηγήθη ὅτι οἱ μυστηριώδεις ἐκεῖνοι σάκκοι περιεῖχον ἀποκόμματα ἄρτου συλλεγόμενα ἐκ διαφόρων μερῶν, μάλιστα δὲ ἐκ τῶν ἀκαθαρσιῶν καὶ τῶν σαρωμάτων τῶν οἰκιῶν. Ἐν εἴῃ συλλογῇ ἐκείνῃ τῶν ἀποκομμάτων ἐξεπροσωποῦντο πάντα τὰ εἶδη καὶ αἱ ποιότητες τοῦ ἄρτου. Ὑπῆρχον δὲ τεμάχια τοσοῦτον σκληρά, ὥστε ἐὰν κῶν τις μολοσσὸς ἐτόλμα νὰ τα μασσῇ ἢ ἀ συνέτριβε βεβαίως τοὺς ὀδόντας του, ἄλλα δὲ τινὰ ἦσαν καταπράσινα ὑπὸ εὐρώτος ἔχοντος μῆκος χλόης, ἢν ἐὰν ἐβλεπε βοτανικὸς τις θὰ εὐφραίνετο τὰ μάλιστα. Πλεῖστα δὲ συλλεγόμενα ἐν καπηλείοις εἶχον ἔτι κηλίδας οἴνου, ἐν ᾧ ἄλλα μαλακώτερα ἔσωζον ἴχνη γλυκίσματος καὶ σημεῖα τῶν ὀδόντων τῶν κακῶς ἀνατεθραμμένων παιδιῶν, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ ἡσυχάσωσιν, ἐὰν μὴ ἔχωσιν ἀνὰ χεῖρας πάντοτε καὶ τεμάχιόν τι δι' οὗ νὰ ἀκονῶσι τοὺς ὀδόντας των.

Ἀφ' οὗ δ' ἐζυγίζοντο τὰ ἡμιφαγωμένα ἐκεῖνα τεμάχια, μετεκομίζοντο εἰς σκοτεινὴν τινὰ αὐλὴν ὑπὸ μικρὸν ὑπόστεγον καὶ ἠπλοῦντο κατὰ γῆς. Ὁ κ. Ἰμπέρ ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἐν τῇ αὐλῇ ἐκείνῃ ὑπῆρχον λαγιδεῖς καὶ χοῖροι πρὸ πάντων, οἵτινες δὲν εἶνε δύστροποι περὶ τὴν ἐκλογὴν τῆς τροφῆς· καὶ ὅτι τὰ τεμάχια ἐκεῖνα θὰ ἐχρησίμευον πρὸς τροφήν τῶν χοίρων. Ἀλλ' ἠπατήθη· διότι ναὶ μὲν ἦσαν προωρισμένα εἰς χοίρους, ἀλλὰ χοίρους οὐχὶ ζωντανούς· ἐμελλον νὰ καλύψωσι μέρη τινὰ τοῦ σώματος τῶν χοίρων ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡμῶν παρατιθέμενα, τέλος διὰ τοῦ ἀλεύρου τῶν τεμαχιῶν τούτων ἔμελλε νὰ κατασκευασθῇ τὸ καρύκευμα τὸ λεγόμενον chapelure.

Μονόχειρ τις ῥυπαρὸς κατερίνετο διαλέγων ἀπὸ τοῦ σωροῦ τὰ κύτταλα, ἐξ ὧν κατασκευάζεται ἡ ἐκλεκτὴ φαῖα chapelure καὶ τὰς ψίχας, ἐξ ὧν κατασκευάζεται ἡ ξανθὴ. Ἐγίνετο δὲ ἡ διαλογὴ διὰ τοῦ γυμνοῦ ποδός του, ἐὰν δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ γυμνὸν πόδα κεκαλυμμένον ὑπὸ παχυτάτου λίπους. Δύο δὲ συνέταιροι τοῦ ἐμπόρου περιστρέφοντες ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τροχόν, ἐκίνουν μηχανὴν ὁμοίαν πρὸς μύλον τοῦ καφέ. Καὶ ὁ μὲν πρεσβύτερος αὐτῶν εἶχεν ὄψιν οἰνόφυλλος καὶ ῥίνα ἰόχρουν μετὰ φλεβῶν κυανῶν ὡς ἀγάτης πολὺτιμος, ἀμφοτέροι δὲ ἐμάσων καπνὸν καὶ ἔπτουν συνεχῶς ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν ἀποκομμάτων τοῦ ἄρτου, μετὰ ζωώδους ἀμεριμνησίας καὶ ἀκηδίας. Ἐτίθεντο δὲ ταῦτα ἐπὶ τῆς μηχανῆς ἐν ὀρθογωνίῳ δοχείῳ καὶ συνετρίβοντο ὑπὸ κυλίνδρου μεταβαλλόμενα εἰς λε-

τὰ τρίμματα, ἅτινα κατέρρευον βραδέως ἐπὶ
 ὑπαροῦ ὑφάσματος, ἐν ᾧ ἀπὸ τοῦ στόματος
 τῶν ἐργαζομένων ἀνέβρου συνεχῶς καὶ κατερ-
 ἀνίκιζεν αὐτὰ μέλας σίελος. Τὰ τρίμματα δὲ
 αὐτὰ μετεκομίζοντο ἔπειτα εἰς τὰ μαγειρεῖα
 τῶν μεγάρων καὶ τῶν ξενοδοχείων, ὅπου μετο-
 κομαζόμενα ἐπὶ τὸ μαγειρικώτερον chapelure
 μελλον νὰ κοσμήσωσιν ὡς ἐκλεκτὸν καρύκειμα
 τοὺς χοιρεῖους πόδας καὶ τὰς ἐξαίρετους κοτε-
 λέττας. Λίαν δὲ χαρακτηριστικὸν εἶνε τοῦτο,
 ὅτι ἐν ᾧ ὅλη ἡ γειτονία κατετρύχετο ὑπὸ τῶν
 ποντικῶν, μόνον τὸ ἐργαστήριον τῆς chapelure
 ἔν ἐῖχε ποντικούς, πάντες εἶχον ἐξαφανισθῆ!
 Οὐ νοῶν νοεῖτω.

Ἐλθωμεν ἤδη εἰς ἕτερον ἐπιτήδευμα, εἰς τὸν
 πωλοῦντα φρόνους. Παρὰ τὸν Βοτανικὸν Κήπον
 τῶν Παρισίων ἀνεκαλύφθη ἡ ἀγορὰ αὕτη, μία
 τῶν περιεργοτάτων ἐν τῷ τμήματι τῷ λεγο-
 μένῳ τοῦ Ἀγίου Μαρκέλλου, ἧτις, ὡς φαίνεται,
 ἔχει τὸ μονοπώλιον τῶν παραδοξοτάτων πραγ-
 μάτων. Ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος τελεῖται ἡ ἀγορὰ
 αὕτη ἀπὸ τοῦ ἕαρος μέχρι τοῦ φθινοπώρου τὴν
 τετάρτην πρωτὴ πρωτὴ ἐν τινι τόπῳ, ὅστις χωρί-
 ος ἐστὶν διὰ φράγματος σανίδων ἀπὸ τῆς ὁδοῦ
 Γεοφρουᾶ Σαιντιλαίρ. Ἐντὸς πεντήκοντα περί-
 οδος κάδων μεγάλων κοάζει θορυβωδῶς τὸ ἀπο-
 τρύπαιον ἐμπόρευμα. Οὔτε δεῖγμα ὑπάρχει προ-
 θεσιμῆς, οὔτε τίποτε. Οἱ πωληταὶ δὲ τῶν
 φρόνων εἶνε νέοι φοροῦντες βλούζαν καὶ κυ-
 αλοῦν βραχὺ ἐπανωφόριον, προπετεῖς τὴν ὄψιν καὶ
 ἀνεμισμένην ἔχοντες τὴν κόμην μετὰ πλείστης
 ἀσπιδίως φιλοκαλίας· ἡ δὲ χωρίστρα των ἄρχεται
 ἀπὸ τῆς ρίζης τοῦ τραχήλου καὶ τελευτᾷ κατὰ
 τὸ μέσον τοῦ μετώπου· καλύπτουσι δὲ τὴν με-
 μνηρισμένην κεφαλὴν των διὰ κασκέττου μαύ-
 ρου μεταξίνου, καὶ κοσμεῖ τὸν δάκτυλόν των
 χρυσοῦ δακτύλιος. Ἐχοντες δὲ ἀνυψωμένας
 τὰς χεῖρας των μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, εἰσάγου-
 σιν ἀφόβως τοὺς γυμνοὺς βραχίονάς των εἰς
 τοὺς κάδους, καὶ ἐξάγουσι τοὺς φρόνους, ὅτινες
 κατ' εὐθείαν ἀποστέλλονται εἰς Ἀγγλίαν, ἀπο-
 πολὴν ἔχοντες τὴν καταθρόχισιν τῶν ἐν τοῖς
 κήποις ἐντόμων τῶν λυμαινομένων τὰ φυτὰ τῶν
 βεπρίων. Ἡ τιμὴ δὲ τῶν βάτραχιων τούτων
 ποικίλλει κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους ἀπὸ δύο
 φράγκων καὶ τεσσαράκοντα ἑκατοστῶν τὴν δω-
 δεκάδα μέχρι φράγκων ἑξ.

Τί δὲ λέγετε περὶ τῶν ἐχόντων ἐπάγγελμα
 τὴν περισυναγαγὴν τῆς κόπρου τοῦ κυνός; Καὶ
 ναὶ μὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ οὐδὲν ἔχει τὸ παράξε-
 νον, διότι καὶ ἀλλαχοῦ πρὸ ἀμνημονεύτων χρό-
 νων ἐπιμελῶς συνάγεται ἀπὸ τῶν ὁδῶν ἡ κόπρος
 τῶν σκύλων χρησιμεύουσα εἰς τὴν βυρσοδεψικὴν.
 Ἄλλ' ἐν Παρισίῳ ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιάζον ὅτι μό-
 λης πρὸ δεκαετίας εἰσήχθη καὶ δσημέραι διαδίδε-
 ται, καὶ πολλαπλασιάζονται οἱ τὸ ἐπιτήδευμα
 τοῦτο μετερχόμενοι, ἕνεκα τῆς δσημέραι αὐξή-

σεως τῆς τιμῆς τῶν ὠν. Μάλιστα, μάλιστα, τὸ
 πρᾶγμα τοῦτο, ὕπερ ἀπὸ τῶν ὁδῶν συλλέγεται
 χρησιμεύει εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ὠν—ἀλλ'
 οὐχὶ ὡς τροφή, εὐτυχῶς! χρησιμεύει εἰς τὴν κα-
 τεργασίαν τῶν δερμάτων. Τὸ ἄριστον ἐκεῖνο
 κατεργασμένον δέρμα τὸ λεπτότατον καὶ μα-
 λακώτατον ἐξ οὗ κατασκευάζονται τὰ κομψὰ ὑ-
 ποδημάτια τῶν κυριῶν, ὀφείλει τὰς ἰδιότητάς
 του ταύτας εἰς τὴν ἐν τῇ οὐσίᾳ ταύτῃ διαμο-
 νήν του! Τὸ βρωσικὸν λεγόμενον δέρμα, ἐφ' οὗ
 πᾶς ἄνθρωπος εὐφραίνεται τρίβων τὴν ρινὰ του,
 διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου ἀποκτᾷ τὴν ἐπίζηλον ἐ-
 κεινὴν εὐοσμίαν του.

Καὶ ἕτερον ἐπιτήδευμα, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἡτ-
 τον ἔντιμον τῶν ἄλλων, καὶ μᾶλλον προσοδοφό-
 ρον, ὅ ἐστι ἡ τέχνη τοῦ περιβάλλειν δι' ἀξίας
 πράγματα οὐδενὸς ἄξια, μάλιστα δὲ κοσμη-
 ματα. Κατασκευάζουσι χυτὰ ἐκ μολύβδου ἀντί-
 τυπα χρυσῶν δακτυλίων, πορπῶν, περονῶν καὶ
 ἄλλων τοιούτων, ἢ λαμβάνοντες χρυσὴν ἄλυσιν
 ὠρολογίου ἀφαιροῦσι πάντας τοὺς κρίκους καὶ
 τοὺς ἀντικαθιστῶσι διὰ κιβδηλῶν, ἀφίνοντες
 μόνον τὰ δύο ἄκρα τῆς ἀλύσεως, ἐφ' ὧν ὑπάρ-
 χει ἐντετυπωμένος ὁ τίτλος ἢ τὸ σημεῖον τῆς
 ποιότητος τοῦ χρυσοῦ. Τὴν ἄλυσιν δὲ ταύτην
 φέρουσιν ἔπειτα εἰς τὸ ἐπ' ἐνεχύριος δανειστή-
 ριον (Mont-de-piété), ὅπερ ἐξαπατῶμενον τοῖς
 δίδει ποσότητα χρημάτων εἰκοσάκις μείζονα
 τῆς ἀξίας τοῦ ἐνεχύρου. Καὶ τοῖς δὲ οἱ ἐκτιμη-
 ταὶ τοῦ καθιδρύματος τούτου ἔχουσι γνῶσιν πα-
 σῶν τῶν τεχνῶν καὶ τῶν δόλων τῆς ἐντίμου
 ταύτης βιομηχανίας, ἀλλ' ὅμως σπανίως συμβαί-
 νει νὰ μὴ ἀπατηθῶσι. Περιττὸν δ' εἶνε νὰ εἴ-
 πομεν ὅτι τὴν ἀπόδειξιν ἢ λαμβάνει ὁ ἐπ' ἐ-
 νεχύρῳ δανειζόμενος δύναται κάλλιστα νὰ τὴν
 πωλῆσιν εἰς τινὰ μεταπράτην, ὅστις καὶ αὐτὸς
 θά τὴν μεταπωλήσῃ, ὥστε συχνότατα ὁ δόλος
 ἀνακαλύπτεται μόνον ἀφ' οὗ τὸ κιβδηλὸν κό-
 σμημα διέληθ' ἀπὸ πέντε καὶ ἑξ χειρῶν. Τινὲς δὲ
 τῶν κιβδηλοποιῶν τούτων ἔχουσι καὶ σφραγίδας
 ὁμοίας πρὸς ἐκείνας δι' ὧν τὸ Νομισματοκοπεῖον
 σφραγίζει τὰ χρυσὰ ἢ ἀργυρὰ σκεύη καὶ κο-
 σμήματα. Μάτην δὲ τὸ συχνότατα ἐξαπατῶμε-
 νον Νομισματοκοπεῖον ποιεῖ κατ' οἶκον ἐρεύνας
 πρὸς κατάσχεσιν τῶν σφραγίδων. Σπανιώτατα
 ἐπιτυγχάνει τοῦ ποθομένου.

Ἐλθωμεν ἤδη εἰς ἄλλου εἶδους κιβδηλοποιούς,
 κιβδηλοποιούς οὐχὶ ἀψύχων πραγμάτων, ἀλλ'
 ἐμψύχων ὄντων, καὶ ἰδίως τῶν ἵππων. Τὴν λεω-
 φόρον τοῦ Νοσοκομείου τὴν συνήθως ἡσυχον
 ταραττοῦσι δις τῆς ἐβδομάδος κραυγαὶ καὶ θό-
 ρυβοι, ὡς ἐάν ἐπήρχετο μοῖρα ἵππικῆ ἵνα κα-
 ταλάβῃ ἐχθρικὴν τινὰ θέσιν. Συνδιαλέξεις γε-
 γωνυῖα τῆ φωνῆ καὶ ἀπειλαὶ μετ' ἐπιδειξέως
 τῶν γρόνθων καὶ ὕβρεις βάνουσι τῶν ἵπποκα-
 πῆλων πρὸς ἀλλήλους, ἰδοὺ ἐν συντόμῳ ἡ εἰκὼν
 τῆς ἀγορᾶς ταύτης. Ἐκεῖ πλησίον κείνται πέν-

τε ἢ ἐξ ἵπποστάσια ἐρμητικῶς κεκλεισμένα καὶ ἀπρόσιτα εἰς τοὺς μὴ μεμυημένους τὰ ἐν αὐτοῖς τελούμενα μυστήρια, ἅτινα μόλις θὰ δυνηθῆ τις νὰ πιστεύσῃ. Τὰ ἵπποστάσια ταῦτα εἶνε αὐτόχρημα ἐργαστήρια, ἐνθα οἱ ἄχρηστοι ἵπποι παραδιδόμενοι εἰς χεῖρας δεξιῶν τεχνιτῶν μεταμορφοῦνται ταχύτατα εἰς ζῶα σφριγῶντα καὶ ἐξαίρετα. Καὶ οἱ μὲν νομοθέται προσεπάθησαν νὰ προφυλάξωσι τοὺς ἐξαπατηθέντας ἀγοραστὰς, δίδοντες αὐτοῖς τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τοὺς πωλητὰς τοὺς ἵππους τοὺς προσδέβλημένους ὑπὸ τῶν ἀναγωγικῶν λεγομένων ἐλατωμάτων, τουτέστι τῶν ἀκυρῶν τὴν γενομένην ἀγοράν, ἀλλ' οἱ ἵπποκάπηλοι ἀψηφῶσι τὰς προφυλάξεις ταύτας, διότι διὰ τῶν ἐν τοῖς ἵπποστασίοις κιβδηλοποιῶν ἐξαπατῶσι πάντας ἀπλοῦς τε καὶ πανούργους, καὶ αὐτοὺς τοὺς πανουργάτους, διότι ἐξαπατῶσι καὶ ἀλλήλους.

Ἴδου δὲ αἱ κυριώταται καὶ περιεργόταται συνταγαὶ τῶν κιβδηλοποιῶν τῶν ἵππων·

α' Ἴνα κατασταθῶσιν οἱ ἄχρηστοι ἵπποι ζῶηροὶ καὶ εὐρωστοὶ ἐπὶ μίαν τοῦλάχιστον ἐβδομάδα δίδομεν εἰς αὐτοὺς μεγάλας δόσεις βρώμης ἐπὶ δέκα ἡμέρας· τὴν δὲ παραμονὴν τῆς πωλήσεως πλύνονται καὶ καθαρίζονται ἐπιμελῶς, καὶ τὴν ὥραν τῆς μεταβάσεως εἰς τὴν ἀγοράν ἐμβάλλομεν ὑπὸ τὴν οὐρανὸν τῶν ὀλίγων γιγίβερην.

β' Ἴνα θεραπείης προσωρινῶς ἀσθματικῶν ἵππων ἄφες τον νηστικὸν ἐπὶ τινα καιρὸν· τὴν δὲ ἡμέραν τῆς πωλήσεως δὸς τῷ ἄφθονον τριφύλλιον βεβρεγμένον, ὅπερ ἐν τῇ διαλέκτῳ τῶν κιβδηλοποιῶν ὀνομάζεται *πότισμα*, ἔχον τὴν ιδιότητα, φαίνεται, νὰ ἐξογκῶν τοὺς πνεύμονας τῶν δυσμοίρων ζῶων, οὕτως ὥστε νὰ δύνανται νὰ τρέχωσι πολλὰς ἡμέρας χωρὶς νὰ ἀσθμαίνωσι. Ἄλλ' ὁ τρόπος οὗτος οὐχὶ σπανίως φονεύει τοὺς μάρτυρας τούτους τῆς καπηλείας. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς αἴφνης πίπτει τις τῶν πωλουμένων ἵππων καὶ ἐκπνέει. Οἱ δὲ ἔμποροι χωρὶς οὐδὲ κἂν νὰ ἀνησυχῆσωσι, λέγουσιν ὑφ' οὐδὲν τοὺς ὄμους· «Τὸ πότισμα!»

γ' Πρὸς θεραπείαν ἀνιάτου πληγῆς τοῦ γόνατος, μεταχειρίζομεθα μέσον ἀπλοῦστατον. Κόπτομεν ἐκ νεκρῶν ἵππων τοῦ αὐτοῦ χρώματος τετράγωνον τεμάχιον τοῦ δέρματός των καὶ τὰ ἐπικολλῶμεν ἐπὶ τῶν πασχόντων γονάτων. Ζῶα οὕτω πῶς ἐπισκευασθέντα πολλάκις ἔτυχε νὰ ἀγορασθῶσι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὑπ' αὐτῶν τῶν πωλησάντων, ἐξαπατηθέντων ἕνεκα τῆς τελειότητος τῆς ἐπισκευῆς.

δ' Πρὸς καταρτισμὸν ζεύγους ἵππων ἀμάξης γίνεται συχνοτάτη χρῆσις τῆς βαφῆς. Ὅθεν δὲν εἶνε σπάνιον τὸ νὰ ἴδῃ τις ἵππους σύροντας ἄμαξαν καὶ ἔχοντας ἡ χρώμα μέλαν λαμπρὸν ὡς ἔβενος, ἐὰν δ' αἴφνης βρέξῃ, ἀλλάσσονται τὸ χρώμα καὶ ἀναλαμβάνοντας τὸ ὑποκί-

τρινον ἄθλιον χρώμα, ὅπερ εἶχον πρὶν ἢ βαφῶσι.

Πρὸς δὲ τούτοις βίνιζουσι τοὺς ὀδόντας τῶν γηραλέων ἵππων, ὥστε ἀφανιζομένων οὕτω τῶν ὀδόντων τῶν μαρτυρούντων περὶ τῆς ἀληθοῦς ἡλικίας, ὁ ἵππος φαίνεται κατὰ πολὺ νεώτερος. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλαι μυρία μηχαναὶ περιῶν ἐὰν ἐπεμένομεν νὰ γράψωμεν, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εὐρωμεν τέλος. Σημειωτέον δ' ὅτι οἱ κιβδηλοποιοὶ οἱ πάντα ταῦτα καταργαζόμενοι πορεύονται καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἀγοράν ἔχοντες ἀνὰ χεῖρας μάστιγα καὶ μαστίζοντες τοὺς πρὸ αὐτῶν διερχομένους ἵππους ἢ ὁσάκις διέρχεται ὁ τοῦ συνεταίρου τοῦ ἵππου, ἀναφωνοῦντες ὥστε νὰ τοὺς ἀκούσῃ ὁ ἀγοραστὴς «Περίφημος ἵππος... καὶ ἀπὸ σοῦ.» Ὁ δὲ ἀγοραστὴς ἀγνοῶν ὅτι ὁ λέγων ταῦτα ἔχει συμφέρον, πιστεύει εἰς αὐτοὺς καὶ κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον *τὴν παθαίνει*. Τὸ δὲ παιγνίδιον τοῦτο ἀδιαλείπτως ἐπαναλαμβάνεται καὶ πάντοτε ἐπιτυγχάνει.

Ἄς καταστρέψωμεν τὸν λόγον δι' ἀποτροπαίου τινὸς ἐπιτηδεύματος, τῶν ἀποσπώντων τὰς πτέρυγας τῶν πτηνῶν. Ἐπιθυμεῖτε, κυρίαί, νὰ μάθητε πόθεν προέρχονται καὶ πῶς προέρχονται τὰ στιλπνὰ πτερά δι' ὧν κοσμεῖτε τοὺς πῖλους σας; Ὁ συγγραφεὺς ὁμολογεῖ ὅτι οὐδέποτε ἠσθάνθη συγκίνησιν ἀλγεινότεραν, ἢ ὅτε εἶδε τὴν βαρβαρότητα τῶν δημίων τῶν χελιδόνων, τῶν ἀωνύμων προμηθευτῶν σας. Ἴδωμεν δὲ πρῶτον πῶς συλλαμβάνουσι τὰ δύσμοιρα ταῦτα θύματά των.

Κατὰ τὸ ἄκρον μακρῶν νημάτων ἐξηρητημένον ἐκ ραβδίων, προσδένουσιν ἔντομα ζωντανὰ ἅτινα ἵπτανται ὡς ἐὰν ἦσαν ἐλεύθερα. Αἱ χελιδόνες βλέπουσαι αὐτὰ ἐφορμῶσι καὶ τὰ κάπτουσι μετὰ τῆς συνήθους αὐτῶν ταχύτητος, χωρὶς νὰ προῖδωσιν αἱ ἀτυχεῖς τὴν ὑποκρυπτομένην παγίδα. Ἡ ἄγρα δὲ αὕτη τῶν χελιδόνων εἶνε ἄφθονος καὶ μάλιστα τὰς θερμὰς ἡμέρας, ὅτε ἐπίκειται βροχὴ καὶ αἱ χελιδόνες ἵπτανται χαμηλά. Ἀμα δὲ συλλαβόντες τὰ πτηνὰ ἀποκόπτουσι τὰς πτέρυγας τῶν ζωντανῶν, διότι τὰ πτεροὰ οὕτω διατηροῦσιν ἐπὶ πολὺ τὴν στιλπνότητά των! . . . Ἐπειτα δὲ χωρὶς κἂν νὰ φροντίσωσι νὰ τὰ ἀπὸτελειώσωσιν, ἀπορρίπτουσι τὰ ἡκρωτηριασμένα σώματα τῶν δυσμοίρων πτηνῶν, ἅτινα σύρονται κατὰ γῆς σπαίροντα καὶ κυλίσονται ἐπὶ πολλὰς ὥρας βρασανιζόμενα. . . . Ἄλλὰ φεῦ, ἀρκοῦσι ταῦτα, ἴσως δὲ καὶ πλείονα τοῦ δέοντος εἶπομεν.

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωχιουδ.]

ἑδ.

Τὸ μίσηος, τὸ πρὸς τοὺς εὐνοουμένους τῶν ἡγεμόνων, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ τῆς εὐνοίας αὐτῆς ἐπιθυμία. Τὴν δὲ λύπην, ἣν αἰσθανόμεθα